

Proměněna Božím Slovem

(svědectví studentky teologie)

Ateistická výchova

Narodila jsem se ve Varnsdorfu v severních Čechách, studuji v Praze a momentálně žiji v Mainz, v Německu. Můj životní příběh je vlastně „řadovým spásným činem Božím“, jaký Bůh vykonal již nespočetněkrát. A přeci pro toho, pro nějž je vykonán, je životní událostí nedocenitelné důležitosti. Všechno se *najednou* změní aniž si to člověk vůbec přál. Já jsem si to nepřála... a teď za to děkuji každý den a ráda bych vám vylíčila, jak mě k sobě Bůh přivedl.

Narodila jsem se do věrně ateistické rodiny a velice brzy jsem z řečí mých rodičů a příbuzných pochopila, že církev vždy jen „oblbovala“ hloupé a slabé a Boha si lidé vůbec vymysleli proto, že nemohou žít s představou konečnosti. Faráři (či kněží – to nikdo nerozlišoval) byli označováni vžitými vulgárními slovy. Po vzoru svého otce jsem opovrhovala církví a jejími „pověrami“.

První setkání s křesťanstvím

Asi ve čtrnácti nebo patnácti letech jsem poprvé viděla Nový zákon. Přinesla ho domů sestra a já jsem se jí velmi srdečně vysmála. Prolistovala jsem jej a jediné, co mne zaujalo, byla 13. kapitola Zjevení. Četla jsem ji (sem tam) několik dní, možná týdnů.

Záhy přišlo pozvání na pompézní křesťanskou konferenci pořádanou „skupinkou“ FICS. Pozvání jsem přijala s tím, že zúčastněným snad otevřu oči pro jejich naivitu. Leč vše bylo jinak. Křesťanskou „normalitu“ jsem tam nenašla, spíš teatrální chování a dvojí životy (manželské nevěry, zpronevěru peněz, pomlouvání, promiskuitu, to vše pod nadpisem: Ježíš tě miluje), ale byl to jakýsi můj začátek. Začala jsem číst Bibli, chodit nepravidelně na bohoslužby a nechala jsem se pokřtít ve sboru ČCE. Můj život se však nezměnil. Pořád jsem byla paličatá, panovačná a egocentrická.

Studium teologie

Z nepochopitelných důvodů jsem se spontánně rozhodla pro studium teologie, abych zjistila, v co vlastně věřím. Už setkání s ostatními studenty pro mne bylo lehce šokující. V chování či mluvě jsem nerozpoznala nějakou známku víry. Tedy až na pár „černých ovcí“, kterým jsme se my ostatní svorně posmívali, protože pořád argumentovali verši z Bible jakoby snad neměli vlastní tvůrčí myšlení. Hned zpočátku jsme se my prvňáci dozvěděli, že Bible není žádné Slovo Boží, nýbrž že Slovo Boží obsahuje a jako kniha se tedy nemá těšit žádné zvláštní úctě (teatrální švih Biblí o katedru), nýbrž musíme ji zkoumat a vykládat.

Zkoumání a výklad jsou věci jistě dobré, pokud se nezvrhnou v nevázanosti. Myslím, že právě při výkladu Bible je třeba se vázat na Boha, jeho Slovo. Těžké ovšem je, když se teolog váže jen sám na sebe, na své *ratio* (rozum), popř. na své kolegy. Své výplody předhazuje vyjukaným nověpříšlým studentům, kteří buď rovnou nové pravdy polknou, nebo je polknou poté, co zjistí, že nemají protiargumenty. Takoví nejsou samozřejmě všichni, ale bohužel jsou často nejvíce slyšet. Aby nedošlo k mýlce, tenkrát jsem s tím byla spokojená a ráda jsem si zaplavala s proudem.

Setkání s pietizmem

Po čtyřech letech jsem se rozhodla odjet na zahraniční stipendium do Mainz. Má počáteční radost ale opadla, když jsem se dozvěděla, že budu bydlet ve studijním domě s pietistickou tradicí. Napadaly mě ty nejhorší věci – společné modlitby, pobožnosti... A vskutku. Moji noví přátelé mě začali trýznit otázkami typu: „Jaký máš vztah k Pánu Ježíši?“ Vyděsila jsem se, protože ta otázka

mi přišla nebetyčně trapná a milým bratrům jsem se srdnatě postavila na odpor. Dohadovala jsem se s nimi a odmítala se účastnit společných pobožností.

Postupem času na mne dolehly noční můry (mívám je v nepravidelných intervalech už od dětství), které vyvolávaly strach hraničící až s posedlostí. Když mě jednou nad ránem objevil v kuchyni jeden můj spolubydlící, nabídl se, že se za mě budou s ostatními modlit. Rezignovaně jsem souhlasila a řekla si, že uškodit to snad nemůže. Noční můry se vystupňovaly až k nesnesitelnosti a po dvou měsících najednou konec. Z ničeho nic. V té době už jsem pravidelně navštěvovala bohoslužby (spíš ze strachu, abych nezůstala sama doma) a kázání i liturgie mne začaly nahlodávat.

Zvláštní zkušenost

Sem tam jsem prolistovala Bibli i jinak než „pracovně“ a při jednom takovém listování se stalo něco, o čem jsem nikdy předtím neslyšela (později mi místní farář řekl, že to není nic tak neobvyklého!). Jak jsem tak vždy hodila okem po nějakém verši, hodila jsem jím i po větě: **„Následuj mě a nech mrtvé, ať pochovávají své mrtvé.“** (Mt 8,22) V tu chvíli jsem ucítila na pravé straně hlavy bolest, jako by mne někdo praštil a pochopila jsem neodbytnou naléhavost tohoto oslovení a celého příběhu, k němuž se vztahuje. Oslovilo mě Boží Slovo. Zjistila jsem, že je se mnou v místnosti ještě někdo (i když žádný člověk to nebyl) a ze strachu jsem utekla. Později jsem pochopila, že toto oslovení očekává odpověď – jak slovem, tak skutkem.

Jako nevěřící Tomáš

Od té doby nemám pochybnost o existenci Boží a spasení skrze Ježíše Krista. Ale bohužel neuvěřila jsem svědectvím ostatních křesťanů, Bůh mne přesvědčil. Jsem spíš jako *nevěřící Tomáš*. Až když jsem „uviděla“, přijala jsem Ježíše jako Syna Božího a svého Spasitele. Bůh mi otevřel oči. Vidím hřích a vidím také toho, kdo mě z něj vykoupil. Asi nemusím dodávat, že se úplně změnil můj názor na církev, život, etické otázky i hodnotový žebříček.

Nechci říct – ach, teď jsem mnohem lepší než dřív. Ne. Můj život je ale jiný. Teď už chápu apoštola Pavla, že mohl říct: „Nežiji už já, ale žije ve mně Kristus. A život, který zde nyní žiji, žiji ve víře v Syna Božího, který si mne zamiloval a vydal sebe samého za mne.“ (Gal. 2,20)

Nutno podotknout, že na teologii jsem nezanevřela, spíš jí začínám přicházet na chuť a vážně uvažuji o povolání farářky. Čtení Bible a modlitba se pro mne staly živým rozhovorem s Bohem. A taky jsem na vlastní „kůži“ okusila, že víra rozum ani zdaleka nevyklučuje, ale rozum, který se odmítá podřídit Božímu slovu, vylučuje víru.

Martina Lukešová